

Απομαγνητοφώνηση ομιλίας Έτζε Τεμελκουράν (18:10-21:19)

Γεια σας! Είναι πολύ ωραίο να είμαι εδώ. Ευχαριστώ Γιάννη. Όπως είπε και ο Γιάννης έρχομαι από εδώ κοντά. Ξέρετε. Απέναντι. Γεννήθηκα στη Σμύρνη, έμαθα το νόημα της ηχώ στο αμφιθέατρο της Εφέσου. Για αυτό λοιπόν ξέρω ότι επί χιλιάδες χρόνια σε αυτά τα παραλία της Mare Nostrum οι πρόγονοί μας εξέταζαν και έβλεπαν τα κύματα και προσπαθούσαν να μάθουν το νόημα της αλήθειας, το νόημα του δίκαιου, το νόημα της αρετής και της ομορφιάς. Είχαμε την θάλασσα, το κύμα και το αίμα και όλα αυτά συγχωνεύονταν, το καλό και το κακό συγχωνεύονταν και μεταξύ αυτών που κοίταζαν τη Μεσόγειο είμαστε οι απόγονοι εκείνων που αποφάσισαν ότι ο πολιτικός αστέρας θα έπρεπε να είναι, να στεκόμαστε υπέρ της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ανεξάρτητα από το τίμημα. Όχι μόνο γιατί αυτό είναι το σωστό, αλλά γιατί αυτό μας κάνει όμορφους. Είμαστε απόγονοι εκείνων που επιλέγουν πάνω από όλα το να σταθούν δίπλα στους φίλους για το όνειρο ενός δίκαιου κόσμου. Πολλές φορές αυτό δεν συνέβαινε επειδή ήταν σίγουρη η τελική νίκη, αλλά υπήρχε μία απaráμιλλη χαρά τού να υπερασπίζεσαι την αξιοπρέπεια και επίσης υπήρχε το γεγονός ότι αδίστακτες δυνάμεις ήταν αηδιαστικές και ήταν ταπεινωτικό να βρίσκεσαι με αυτές. Και για άλλη μία φορά σήμερα η ιστορία ζητά από μας να ξεκαθαρίσουμε αυτή τη στάση. Υπάρχουν πάρα πολλές κρίσεις ταυτόχρονα. Τρελοί έχουν απαγάγει και κρατούν όμηρο το πολιτικό καθεστώς, πρόσφυγες σπρώχνονται πίσω στη θάλασσα και οδηγούνται στο θάνατο τους, ολόκληρα έθνη τρέχουν για να σώσουν τη ζωή τους, τρέχουν προς τη Δύση για να σώσουν τη ζωή τους. Πείνα, και αυτό είναι εδώ για να μείνει. Βράζει η θάλασσα και ο αέρας καίει. Ο φασισμός αυτή τη στιγμή επανεμφανίζεται και επανεμφανίζεται όχι με στρατιωτικά άρβυλα, αλλά με αστεία ξανθά μαλλιά και ένα χαμογελάκι. Η κοινοτοπία του κακού που ανέφερε η Άρεντ τώρα μετατρέπεται στο κακό της κοινοτοπίας. Και το πιο οδυνηρό από όλα είναι ότι κάθε μέρα μάς ζητείται να αναπτύξουμε μία αναισθησία απέναντι σε όλα αυτά. Πρόκειται να γεννηθεί το καινούργιο. Θα έχουμε μία γέννα ενός καινούργιου πράγματος πολύ νωρίτερα από ό,τι περιμέναμε και έτσι έχουμε όλες αυτές τις οδύνες και την αποσύνθεση. Μέσα σε όλη αυτή την τρέλα υπάρχουν πολλοί που αναζητούν την ελπίδα και έχω συναντήσει πολλούς ανθρώπους τα τελευταία χρόνια σε όλη την Ευρώπη, στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, στην Αυστραλία και σε διάφορα άλλα μέρη που αναζητούν την ελπίδα και όπως βλέπετε έχω μπούκλες στα μαλλιά μου. Έπαιζα λοιπόν το ρόλο της Κασσάνδρας για τα τελευταία πέντε χρόνια πριν από την Πανδημία για τέσσερα χρόνια. Το 2016 άρχισαν να μιλώ στους Ευρωπαίους λέγοντάς τους ότι ο λαϊκισμός της δεξιάς που τώρα ονομάζεται φασισμός δεν είναι συγκεκριμένος και ειδικός μόνο για τις χώρες της Τουρκίας, της Ιταλίας ή οποιαδήποτε άλλη χώρα, είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο. Το 2016 μόλις είχε εκλεγεί ο Τραμπ και οι Αμερικανοί πίστεψαν ότι πραγματικά θα μπορούσαν να απαλλαγούν από αυτόν μέσα σε ένα χρόνο και δεν θα ξανάκουγαν ποτέ για αυτόν. Το 2016 η Βρετανία επέλεξε το Brexit και υπήρχαν πάρα πολλοί άνθρωποι οι οποίοι πραγματικά πίστευαν ότι δεν θα συνέβαινε το Brexit παρ' όλο που είχαν επιλέξει το Brexit. Οι Γάλλοι δεν πίστευαν ότι η Λεπέν θα ήταν σοβαρή αντίπαλος του Μακρόν. Και άνθρωποι πίστευαν ότι θα μπορούσαμε να απαλλαγούμε από τον Ορμπάν και διάφορους δεξιούς λαϊκιστές με φασιστικές προθέσεις. Τους έλεγα ότι η δημοκρατία στην τρέχουσα μορφή της έχει πεθάνει. Βλέπουμε μόνο μία παλιά αντανάκλαση της, διότι αν δεν υπάρχει Κοινωνική δικαιοσύνη που είναι η

θεμελιώδης υπόσχεση της δημοκρατίας, τότε δεν έχουμε δημοκρατία. Το θεμελιώδες συμβόλαιο του καπιταλισμού έρχεται σε αντίφαση με τη θεμελιώδη υπόσχεση της δημοκρατίας που είναι η ισότητα. Τότε και ακόμη και σήμερα υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν ότι μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτή την τρέλα την οποία την ονομάζουμε δεξιό λαϊκισμό ή φασισμό απλώς διορθώνοντας κάποια πραγματάκια, υποστηρίζοντας κεντρώες κυβερνήσεις. Όχι, δεν γίνεται έτσι, διότι ο φασισμός είναι ενσωματωμένος σε αυτό το νεοφιλελεύθερο σύστημα και θα ξεκαθαρίζει αυτό όλο και πιο πολύ καθώς καταρρέει το σύστημα. Θα βλέπουμε το πραγματικό πρόσωπο της πολιτικής. Έχω μιλήσει σε πάρα πολλά κοινά για αυτό το γεγονός και έχω πει ότι πρόκειται για ένα παγκόσμιο φαινόμενο, πρόκειται για ένα παγκόσμιο πρόβλημα. Περίμενα από τον κόσμο, ανέμενα ότι θα με ρωτήσουν και τι θα κάνουμε μαζί; Γιατί ο λόγος για τον οποίο κάνω όλες αυτές τις διαλέξεις και τις ομιλίες είναι να καλώ για αλληλεγγύη, διεθνή αλληλεγγύη. Αντ' αυτού όμως αυτό που άκουγα ήταν αυτή η ερώτηση: Οπότε πού βρίσκεται η ελπίδα; Η ελπίδα είναι ένας όρος περιέργος. Αν υπάρχουν άτομα μεταξύ σας που αναρωτιούνται θέλω να τους πω ότι η ελπίδα είναι υπερβολικά εύθραυστος όρος στην εποχή μας. Γιατί αν σας ρωτήσω, αν σας θέσω αυτές τις δύο ερωτήσεις, θα καταλάβετε γιατί λέω όλα αυτά τα πράγματα για την ελπίδα. Και αν υπάρχει ελπίδα, εσείς τι θα κάνατε διαφορετικό; Και αν δεν υπάρχει ελπίδα, τι θα άλλαζε στις πολιτικές σας δράσεις την επόμενη μέρα; Δεν αλλάζει τίποτα στην πραγματικότητα και αυτή η αντίληψη της ιδέας, της ελπίδας, να περιμένουμε την ελπίδα και να αναζητούμε την ελπίδα, μας κλέβει την ανεξαρτησία μας ως πολιτικά δρώντα, μας κάνει πρόβατα που περιμένουν το φως, ένα Θείο φως. Και επίσης πρέπει να προσέχουμε για αυτή την ελπίδα. Είμαι βέβαιη ότι είσατε άνθρωποι οι οποίοι μιλούν για την πολιτική σε ανθρώπους που δεν υποστηρίζουν αυτό το κόμμα, που δεν είναι αριστεροί και είμαι βέβαιη ότι και εκείνοι αναζητούν την ελπίδα. Σας λέω λοιπόν να τους πείτε ότι η ελπίδα την έχει αγοράσει ήδη η οικονομία της ελεύθερης αγοράς. Κάντε μία βόλτα σε οποιοδήποτε εμπορικό δρόμο στην Ευρώπη. Θα δείτε διαφημίσεις με ψεύτικα χαμόγελα, με ευτυχισμένους ανθρώπους. Άλλαξε τον κόσμο αγοράζοντας αυτό το t-shirt, αγόρασε αυτό και θα γίνεις εσύ η ελπίδα. Είμαστε η ελπίδα, λένε, πολλές πολυεθνικές της πράσινης ενέργειας. Ο καπιταλισμός ήδη εκμεταλλεύεται και αξιοποιεί το άγχος των καιρών και παράγει και Γκουρού σε ομιλίες TDX και αλλού που μιλούν για την ελπίδα. Μεγάλες επιχειρήσεις προσλαμβάνουν νέους με σοβαρές ανησυχίες και τους λένε ότι θα κάνουν καλές δουλειές, ότι θα αναλάβουν υπεύθυνες θέσεις και εκεί έγκειται η ελπίδα. Ο καπιταλισμός προσπαθεί να μας εξαπατήσει, ώστε να πιστέψουμε ότι το σύστημα μπορεί να φτιαχτεί από μόνο του χωρίς να υπάρξει καμία ρήξη, χωρίς εμάς. Η Ελλάδα, όπως και κάθε άλλη μεσογειακή χώρα σήμερα, όπως και η Τουρκία, είναι πολύ απασχολημένη με τον εαυτό της, έχετε πολλά πράγματα, προσπαθείτε απλώς να επιβιώσετε καθημερινά και έρχονται πρόσφυγες και υπάρχει ο Μητσοτάκης και υπάρχει το ένα και το άλλο και στη χώρα μου παλεύουμε με πάρα πολλά. Όταν έχεις να αντιμετωπίσεις τόσα πολλά πράγματα μπορεί να αισθάνεσαι ότι η παγκόσμια αλληλεγγύη είναι μία αφηρημένη έννοια. Δεν σε βοηθάει στην καθημερινότητά σου. Όμως εγώ πιστεύω ότι η Διεθνής παγκόσμια αλληλεγγύη σου δίνει ένα συμπαγή λόγο να σκέφτεσαι ότι δεν είσαι μόνος σου. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Αλλά επίσης είναι και η λογική αντίδραση. Όταν μιλούσα για τον φασισμό και το ότι είναι παγκόσμιο φαινόμενο δεν φιλοσοφούσα επ' αυτού, το βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας. Ο Φαραζ μια χαρά αλληλέγγυος είναι με τον Τράμπ, με τον Πούτιν, τα πάνε

πολύ καλά. Εκείνοι που δεν συνεργάζονται αρκετά στο θέμα της αλληλεγγύης είμαστε εμείς οι προοδευτικοί του κόσμου. Γιατί πιστεύετε ότι εμείς δεν αποτελούμε ελπίδα; Πιστεύετε ότι εμείς δεν έχουμε αρκετή ελπίδα; Ας πούμε ότι δεν υπάρχει ελπίδα, δεν υπάρχει ελπίδα από σήμερα και εξής. Θα έλεγα λοιπόν ότι δεν χρειαζόμαστε την ελπίδα. Δεν είναι δική μας δουλειά. Η δική μας δουλειά είναι αποφασιστικότητα και πίστη. Δεν υπάρχει ελπίδα, υπάρχει εγώ, ο Γιάννης, ο Τζέρεμι. Πάρτε το απόφαση. Είμαστε εμείς, εσείς και εμείς, αλλά ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε μαζί, γιατί πιστέψτε με μπορεί να μην αισθάνεστε ή μάλλον μπορεί να αισθάνεστε ότι δεν είμαστε πολύ, αλλά σας λέω είμαστε αρκετοί, είμαστε αρκετοί και έχω πίστη σε σας.

Σας ευχαριστώ πολύ